

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: **T.V.D.**, narozený dne ...
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem ...
zastoupený advokátem JUDr. Zdeňkem Veberem
sídlem Purkyňova 10, 301 00 Plzeň

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 3. 2019, č. j. MV-100929-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým byl podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) k jeho odvolání změněn výrok rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 26. 6. 2018, č. j. OAM-12475-44/DP-2016 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“) tak, že nově zní: „*Žádost pana D.T.V., nar. ..., státního příslušníka Vietnamské socialistické republiky, se zamítá a povolení k dlouhodobému pobytu se neprodlužuje podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném pro posuzovaný případ, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka.*“ (Správní orgán prvního stupně rozhodl tak, že podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. a) v návaznosti na § 56 odst. písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ zamítnul.).

II.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce předně namítal, že ze strany žalované došlo v průběhu odvolacího řízení ke změně právní kvalifikace, pro kterou byla jeho žádost o prodloužení pobytu zamítnuta, a žalobce neměl možnost se k této změně vyjádřit. Dle názoru žalobce mělo dojít ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci tomuto k novému rozhodnutí.
3. Žalobce dále nesouhlasil se závěrem správního orgánu I. stupně, který uvedl ve svém rozhodnutí, a to že byl nelegálně zaměstnán u firmy KOLASOL s.r.o., přičemž při výkonu nelegální práce byl zastižen Inspektorátem práce. Žalobce poukazoval na skutečnost, že správní orgán ve svém rozhodnutí odkazuje na řízení vedená proti společnosti KOLASOL s.r.o., která dosud nebyla pravomocně skončena a nelze tedy o ně opírat rozhodnutí v dané věci. Dále zdůraznil, že v zákoně existuje zcela jednoznačná definice závislé činnosti, když porušování těchto ustanovení je zpravidla nazýváno jako švarcsystém. Podstatou švarcsystému je využívání práce osob, které navenek vystupují jako OSVČ, ačkoliv faktický vztah mezi společností a touto osobou naplňuje znaky závislé práce. Ustanovení § 2 odst. 1 zákoníku práce určuje znaky závislé činnosti. Definice podmínek závislé práce poté je: za mzdu; v pracovní době; na pracovišti a na náklady zaměstnavatele. Pokud není splněn alespoň jeden z výše uvedených znaků, nejedná se o závislou činnost a je možné zaměstnat fyzickou osobu na živnostenský list. Od 1. 1. 2012 rozšířil zákon o zaměstnanosti v § 5 odst. 1 nelegální práci o závislou práci fyzické osoby mimo pracovní právní vztah. Žalobce namítal, že v jeho případě nebyla splněna jak podmínka nadřízenosti, tak jednání jménem zaměstnavatele, práce za mzdu a na náklady zaměstnavatele. Navíc správní orgán při svém rozhodnutí nepřihlédl k obsahu smluv uzavřených mezi žalobcem a společností KOLASOL s.r.o. a rovněž mezi společností KOLASOL s.r.o. IDEÁL AUTOMOTIVE Bor, s.r.o. Žalobce byl přesvědčen, že s ohledem na neexistenci nelegální práce, neexistuje ani závažná překážka pro další pobyt žadatele na území ČR.
4. Žalobce v souvislosti se shora uvedeným namítal, že se správní orgán v odůvodnění svého

rozhodnutí nedostatečně vypořádal s definičními znaky závislé práce a řádně a přesvědčivě neodůvodnil, že každý jednotlivý znak závislé práce byl v daném případě naplněn. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, v němž NSS vymezil tři znaky, které musí být kumulativně splněny, aby se dalo hovořit o závislé práci podle § 2 odst. 1 zákoníku práce, přičemž právě tyto znaky nebyly podle žalobce bez jakékoliv pochyby ve správním řízení prokázány. Je tedy zřejmé, že zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu bylo nedůvodné. Současně se žalobce neztotožnil ani se závěrem správního orgánu, který se týkal následků jeho vyhoštění na osobní a rodinný život. Odloučením od manželky a jeho rodiny dojde zcela nepochybně k zásadnímu zásahu do jeho osobního života. Vzhledem k tomu, že žalobce žije na území ČR již déle jak 10 let, je těžko představitelné, že by se po takové době, mohl plnohodnotně začlenit do života ve Vietnamu, zvláště když jeho manželka zůstane na území ČR. Jaký jiný zásah by bylo možné považovat za zásadnější, než rozdělení manželů.

5. Závěrem žalobce poukázal na otázku veřejného zájmu, tak jak se s ní vypořádal správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí a uvedl, že správní orgán se měl zabývat rovněž intenzitou případného porušení zákona z jeho strany v porovnání s porušením zákona třetích osob, které se dle tvrzení správního orgánu měly dopustit nelegálního zaměstnání. Přestože žalobce popírá, že by se uvedeného porušení zákona dopustil, je nutné zohlednit míru zavinění z jeho strany, kdy přestože neznalost zákona neomlouvá, je zcela zřejmé, že přímo žalobce, žádný veřejný zájem neohrozil, ale naopak to měly být dle tvrzení správního orgánu údajný zaměstnavatel. Žalobce byl a je stále přesvědčen, že svým jednáním neporušil zákony České republiky.
6. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

7. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaná k jednotlivým žalobním námitkám uvedla následující. K žalobní námitce, že došlo ke změně právní kvalifikace, aniž by žalobci bylo umožněno vyjádřit se k dané skutečnosti, žalovaná odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2019, č. j. 6 A 84/2017- 47 a uvedla, že má za to, že byly splněny podmínky pro postup podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť došlo k napravení administrativního pochybení správního orgánu I. stupně, přičemž žalovaná při svém rozhodování vycházela z totožného spisového materiálu a za stejných skutkových zjištění a nebyla tak povinna seznamovat žalobce s doplněnými důkazy či podklady pro vydání rozhodnutí.
8. Žalovaná dále nesouhlasila s námitkou žalobce týkající se nepravomocně ukončeného řízení vedeného proti společnosti KOLASOL s.r.o. a odkázala na str. 8 napadeného rozhodnutí, kde se danou námitkou vypořádala. Nad rámec tam uvedeného poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38 a konstatovala, že jelikož žalobce nepředložil žádné důkazy o tom, že by předmětné rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce bylo např. zrušeno, příp. nastaly jiné skutečnosti v rámci posouzení výkonu nelegální práce, měla za to, že nepochybila, když vycházela z podkladů, které měla k dispozici.
9. K tvrzení žalobce o neposouzení definičních znaků závislé práce, nezohlednění

předložených smluv, posouzení dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, žalovaná opětovně odkazovala na str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí, kde se danými námitkami vypořádala v rámci odvolacího řízení.

10. Závěr žalovaná uvedla, že podle ní byly splněny podmínky pro zamítnutí žádosti žalobce, v průběhu řízení byl v souladu s § 3 správního řádu dostatečně zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a rovněž, že spisový materiál obsahuje dostatečné podklady pro vydání výše uvedeného rozhodnutí.
11. Žalovaný trval na správnosti napadeného rozhodnutí a žádal, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V.

Posouzení věci soudem

12. Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaná souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
13. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

14. Žaloba je nedůvodná.
15. Soud vyšel z následující právní úpravy účinné ke dni podání žádosti žalobce (1. 6. 2016). Podle § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců (které se na rozhodování o dlouhodobém pobytu aplikují na základě § 44a odst. 3 věty druhé tohoto zákona) nelze platnost povolení k dlouhodobému pobytu prodloužit, pokud cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení dlouhodobého víza, což je mimo jiné neexistence jiné závažné překážky pobytu cizince na území (§ 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců). Je-li taková závažná překážka pobytu zjištěna, nelze platnost povolení k dlouhodobému pobytu prodloužit, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza - při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
16. Žalobce především namítl, že žalovaná změnila rozhodnutí prvoinstančního orgánu v části právní kvalifikace důvodu zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, aniž měl žalobce možnost se ke změněné právní kvalifikaci vyjádřit.
17. Námitka není důvodná. Podle § 90 odst. 1 správního řádu platí, že jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a řízení zastaví (písm. a), nebo napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal; v odůvodnění tohoto rozhodnutí vysloví odvolací správní orgán právní názor, jímž je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán; proti novému rozhodnutí lze podat odvolání (písm. b), anebo

napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění (písm. c). Podle § 36 odst. 3 správního řádu platí, že nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

18. Prvoinstančním rozhodnutím byla žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání zamítnuta z důvodu jiné závažné překážky pobytu na území (výkon nelegální práce) s odkazem na § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění napadeného rozhodnutí prvoinstanční orgán uvedl, že postupoval podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
19. Napadeným rozhodnutím žalovaná změnila prvoinstanční rozhodnutí pouze tak, že změnila právní kvalifikaci důvodu zamítnuté žádosti žalobce z § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců na § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném pro posuzovaný případ. Žalovaná tento postup na str. 9 napadeného rozhodnutí odůvodnila tím, že ačkoliv je ve výroku prvoinstančního rozhodnutí odkaz na § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, šlo toliko o administrativní pochybení, jelikož z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí je zřejmé, že bylo postupováno podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná doplnila, že změnou právní kvalifikace nebyl žalobce dotčen na svých procesních právech. Soud uvedené právní posouzení žalované aprobejuje a s jeho odůvodnění na str. 9 napadeného rozhodnutí souhlasí.
20. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34, publikovaného pod č. 3837/2019 Sb. NSS, platí, že zrušení rozhodnutí a vrácení věci odvolacím orgánem zpět na první stupeň je až krajní možností, jak řešit vady rozhodnutí prvního stupně zjištěné v odvolacím řízení. Pokud je možné napadené rozhodnutí změnit, je odvolací orgán povinen tak v zájmu hospodárnosti řízení učinit. Za tímto účelem je oprávněn provést v odvolacím řízení potřebné důkazy a doplnit další nezbytné podklady, musí s nimi ovšem seznámit účastníky řízení a umožnit jim se k nim vyjádřit. Stejně tak je odvolací orgán oprávněn zaujmout jiný právní názor a posoudit zjištěný skutkový stav po právní stránce odlišně než správní orgán prvního stupně. I zde ovšem musí účastníky řízení na možný odlišný právní náhled na věc předem upozornit a dát jim možnost se k němu vyjádřit, pokud by pro ně nové právní posouzení mohlo být s ohledem na dosavadní průběh řízení překvapivé.
21. Soud odkazuje na podporu svého právního posouzení i na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. ledna 2019, č. j. 6 A 84/2017- 47, kde je uvedeno, že „Nelze přisvědčit námitce, že žalovaná změnou prvostupňového rozhodnutí porušila § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu a zkrátila žalobce na jeho právu spravedlivý proces, protože mu tím upřela právo na odvolání. Správní orgán I. stupně předmětnou žádost zamítl na základě zjištění, že pominul důvod, pro který bylo dříve žalobci dlouhodobé vízum uděleno (tímto důvodem bylo probíhající řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 6. 2011 č.j. MV-111369-3/SO-2010, které bylo ukončeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2014 č.j. 10 A 248/2011 – 50, jímž byla žaloba zamítnuta). Tuto skutečnost však správní orgán I. stupně zároveň nesprávně kvalifikoval jako zjištění jiné závažné překážky pobytu žalobce na území, a proto prvostupňovým rozhodnutím předmětnou žádost zamítl podle § 46 odst. 1

ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) a § 38 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala, že pokud správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že pominuly důvody, pro které bylo žalobci dlouhodobé vízum uděleno, byl povinen předmětnou žádost zamítnout dle § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a nikoliv postupovat dle shora uvedených ustanovení, a proto přikročila ke změně výroku prvostupňového rozhodnutí. Učinila tak zcela v souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, které jí umožňuje změnit odvoláním napadené rozhodnutí nebo jeho část, je-li toto rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo je nesprávné. Změna rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolacím orgánem, je-li s ohledem na zákonem stanovené podmínky možná, je dle správního řádu preferovanou variantou. Odvolací orgán totiž v takovém případě může změnit výrokovou část rozhodnutí stejně jako jeho odůvodnění, jestliže vychází z odlišného právního názoru na skutková zjištění obsažená ve spisovém materiálu a není-li výsledek řízení o provedené změně rozhodnutí pro účastníky překvapivý.“

22. V posuzovaném případě žalovaná postupovala v souladu s právní úpravou i popsanou judikaturou. Žalovaná před vydáním napadeného rozhodnutí neopatřila žádné nové podklady pro rozhodnutí a vycházela toliko z podkladů zajištěných v prvoinstančním řízení. Žalovaná plně aprobovala veškerá skutková zjištění učiněná správním orgánem I. stupně. Samotná změna právní kvalifikace důvodu zamítnutí předmětné žádosti ze strany žalované spočívající v podřazení zjištěného důvodu pod jiné zákonné ustanovení nemohla být pro žalobce překvapivá, protože prvoinstanční orgán v odůvodnění svého rozhodnutí právě tímto změněným zákonným ustanovením argumentoval. Z tohoto důvodu žalobce nemohl být postupem žalované na svých procesních právech nikterak dotčen.
23. Žalobce dále namítl, že správní orgány svá rozhodnutí nemohly opírat o pravomocně neskončená řízení vedená proti této firmě u OIP. Tuto námitku vypořádala žalovaná na str. 8 napadeného rozhodnutí zcela správně tak, že součástí podkladů pro vydání prvoinstančního rozhodnutí podle správního spisu bylo předmětné rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj čj. 4489/6.30/17-8 ze dne 28. 4. 2017 opatřené doložkou právní moci ke dni 18. 5. 2017 (dále jen „rozhodnutí OIP“). Námitka je proto nedůvodná.
24. Žalobce dále namítl, že skutkový závěr správních orgánů o závislé práci žalobce se neopírá o provedené dokazování. Správní orgány nepřihlédly ke smlouvám uzavřeným mezi žalobcem a firmou KOLASOL s. r. o. a touto firmou a společností IDEAL AUTOMOTIVE Bor, s. r. o., dále k daňovému přiznání žalobce a výpisu z živnostenského rejstříku. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35.
25. Soud vyšel z toho, že podle ustálené judikatury (například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 5 Afs 16/2003-56) tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek, a proto se soud zabýval jak odůvodněním prvoinstančního rozhodnutí, tak i napadeného rozhodnutí.
26. V prvoinstančním rozhodnutí je uvedeno, že skutkový závěr o nelegální práci je opřen jednak o rozhodnutí OIP včetně kontrolního protokolu, z nichž vyplývá, že KOLASOL s. r. o. spáchala správní delikt tím, že umožnila mj. žalobci výkon nelegální práce dle § 5 písm. e) bod 1 zákona č. 435/2004 Sb. na pracovišti Ideal Automotive Bor s. r. o. dne 16. 2. 2016 (ve vztahu k únoru 2016) a jednak z obsahu správního spisu ve věci vyhoštění žalobce ve vztahu k období prosince 2015 a ledna 2016 – zejména faktury vystavené žalobcem.

27. S tímto posouzení se žalovaná v napadeném rozhodnutí ztotožnila a doplnila, že prvoinstanční orgán postupoval správně, pokud svá skutková zjištění opřel o rozhodnutí OIP, který je věcně příslušným orgánem k posouzení charakteru výdělečné činnosti z hlediska nelegální práce.
28. Soud je toho názoru, že správní orgány v dané věci rozhodly na základě řádně zjištěného skutkového stavu věci. Žalobce v prvoinstančním řízení netvrdil žádné skutečnosti vyvracející závěr o nelegální práci a nenavrl ani žádné důkazy tento závěr vyvracející, přestože se dne 23. 4. 2018 s podklady pro rozhodnutí seznámil a žádné vyjádření k nim nepodal.
29. Klíčové zjištění, že žalobce vykonával na území ČR nelegální práci v prosinci 2015, lednu 2016 a únoru 2016, se ohledně února 2016 podle odůvodnění správních rozhodnutí opírá o pravomocné rozhodnutí OIP, jehož výrokem bylo rozhodnuto o tom, že KOLASOL s. r. o. žalobci umožnil nelegální práci na pracovišti Ideal Automotive Bor s. r. o. dne 16. 2. 2016, kdy žalobce vykonával v pracovním oděvu pracovní úkony na výrobní lince při výrobě částí automobilu, tj. závislou práci bez uzavřeného pracovního vztahu. Skutkové zjištění správních orgánů je tedy obsahem tohoto rozhodnutí prokázáno. Závěr, že žalobce vykonával na území ČR nelegální práci v prosinci 2015 a lednu 2016 se podle odůvodnění správních rozhodnutí opírá o listiny ze spisu ve věci řízení o vyhoštění žalobce, na které prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí odkázal: Jde o faktury podepsané žalobcem pro firmu KOLASOL s. r. o. „za práci“ za prosinec 2015 a leden 2016. Dále jde o protokol o výpovědi žalobce před policií ze dne 16. 2. 2016, kdy žalobce uvedl, že má sice smlouvu se společností, kterou nezná (Ideal to není), pracuje ve firmě Ideal při výrobě koberců pro automobily, jeho práci kontroluje pracovník Ideal, materiál mu dává pracovník Ideal, eviduje svou docházku od práce, za práci nevystavuje faktury, pracovník Ideal mu plánuje dopředu služby. Při svém výsledku dne 10. 10. 2017 navíc žalobce potvrdil, že od listopadu 2015 do února 2016 pracoval ve fabrice, když peníze dostával oproti faktuře.
30. Pokud žalobce namítal, že správní orgány pominuly smlouvy uzavřené mezi žalobcem a KOLASOL s. r. o. a KOLASOL s. r. o. a společností IDEAL AUTOMOTIVE Bor, s. r. o., pak soud se zcela ztotožňuje s vypořádáním této odvolací námítky žalovanou na str. 9 napadeného rozhodnutí, kde žalovaná uvedla, že smlouvy neprokazují konkrétní plnění. Soud ověřil, že smlouva o dílo mezi KOLASOL s. r. o. a žalobcem ze dne 30. 11. 2015 žádné konkrétní dílo neupravuje, jde o rámcovou dohodu, že žalobce bude pro KOLASOL s. r. o. vyrábět plastové výlisky pro automobilový průmysl, když neobsahuje ani ujednání o ceně díla. Žalobce v odvolání žádné námítky ohledně smlouvy uzavřené mezi KOLASOL s. r. o. a společností IDEAL AUTOMOTIVE Bor, s. r. o. nevznese, proto napadené rozhodnutí nemůže být nezákonné z důvodu chybějícího nebo vadného vypořádání této námítky. Navíc k rámcové smlouvě o dílo mezi Ideal Automotive Bor s. r. o. a KOLASOL s. r. o. jde uvést naprosto totéž co ke smlouvě o dílo mezi KOLASOL s. r. o. a žalobcem.
31. Pokud žalobce namítal, že správní orgány pominuly daňové přiznání žalobce a výpis z živnostenského rejstříku, pak tato námitka nemůže být důvodná ve vztahu k daňovému přiznání, protože to součástí správního spisu vůbec není. Pokud jde o výpis žalobce z živnostenského rejstříku, pak ten pro posouzení obsahu skutečně vykonávané činnosti žalobce na území není rozhodující, když soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011-81, vyplývá, že *„účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská*

činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“

32. Pokud žalobce argumentoval rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, pak je nutno předeslat, že toto rozhodnutí publikované pod č. 3027/2014 ve Sb. NSS, se netýkalo řešeného předmětu řízení (šlo o správní řízení o přestupku spočívajícím ve výkonu nelegální práce). V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „Zaměstnanec dále musí práci vykonávat osobně – pokud by používal k plnění úkolů další osoby (např. v době své nemoci), nutně by se vytratil prvek osobní závislosti na zaměstnavateli a šlo by spíše o obchodní vztah, kdy jedna strana poptává u druhé službu či dílo a nezáleží jí na tom, kdo službu provede nebo dílo vytvoří. Zaměstnanec také vykonává práci podle zaměstnavatelových pokynů – jestliže by plnil zadání samostatně a druhá strana by nebyla oprávněna mu průběžně zadávat jednotlivé úkoly a kontrolovat jejich plnění, jednalo by se spíše o vztah zadavatele zakázky a samostatného podnikatele, který ji pro něj plní. Skutečností osvědčující řídicí pravomoc zaměstnavatele může být též určování a vykazování pracovní doby. Zaměstnanec musí taktéž jednat jménem zaměstnavatele – v tomto znaku se koncentruje hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli, neboť zaměstnavatel poskytuje pro práci svůj kapitál, hmotné i nehmotné prostředky, vytváří pro ni předpoklady a nese riziko neúspěchu, zaměstnanec však nemůže jednat na svůj účet a získávat ze své práce jiné ekonomické výhody než ty, jež mu poskytuje zaměstnavatel. Doplnkovým hlediskem může být i to, zda se osoba jeví jako zaměstnanec z pohledu třetích osob. Konečně posledním znakem závislé práce je vztah nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance – podřízenost zaměstnance typicky vyvěrá z osobní (ať již ekonomické či jiné) závislosti zaměstnance na zaměstnavateli a pomáhá odlišit závislou práci od mezilidské výpomoci. Proto je nutno v souvislosti s posuzovaným případem věnovat tomuto znaku a jeho prokazování zvláštní pozornost. Vztah podřízenosti zaměstnance vůči zaměstnavateli představuje nutně subjektivní kategorii. Rozhodující je tedy zejména to, zda zaměstnanec sám vnímá své postavení jako podřízené a to je důvodem, proč respektuje pokyny zaměstnavatele. Pokud má ovšem správní orgán naplnění tohoto subjektivního znaku objektivně prokázat, musí zkoumat, zda je dána osobní závislost zaměstnance na zaměstnavateli a zejména co je její příčinou. A zde začíná být zřejmé, že i když poskytování odměny zaměstnanci není vymezeno v zákoně jako znak závislé práce, neznamená to, že by zcela ztratilo smysl tuto otázku v rámci postihování nelegální práce zkoumat. Neboť právě pobírání odměny představuje typickou skutečnost, která závislé postavení zaměstnance na zaměstnavateli věrohodně prokazuje. Podmínkou samozřejmě je, aby odměna tvořila (ne nutně jediný, ale ekonomicky významný) zdroj zaměstnancových příjmů – poskytnutí drobné protihodnoty např. v podobě daru je běžným zvykem i v případě jednorázové mezilidské výpomoci. (...) Nejvyšší správní soud uzavírá, že společným rysem a jakýmsi leitmotivem všech znaků závislé práce vymezených (nově) v § 2 odst. 1 zákoníku práce, je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce v řízení obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu. Odměna tedy sice přísně vzato nepředstavuje samostatný definiční znak závislé práce (jde o povinnost, která zaměstnavateli na základě výkonu práce vzniká), avšak pokud jedna osoba poskytne nebo přislíbí druhé

za její činnost odměnu, jde o významnou skutečnost pro posouzení, zda mezi nimi existuje vztah nadřízenosti a podřízenosti vyplývající z hospodářské závislosti zaměstnance na zaměstnavateli.“ Jak vyplývá z popsaných právních východisek Nejvyššího správního soudu, správní orgány v případě žalobce hodnotily všechny relevantní kritéria pro posuzování nelegální práce a jejich závěry jsou s rozsudkem Nejvyššího správního soudu v souladu a nikoli v rozporu.

33. Poslední žalobní námitkou bylo, že se správní orgány řádně nevypořádaly s dopady svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce s odůvodněním, že žalobce žije v ČR již 10 let s manželkou, na žalobci jsou výživou závislé čtyři děti a rodiče ve Vietnamu. Totožnou námitku uplatnil žalobce ve svém odvolání.
34. Správní orgány obou stupňů byly, jak je výše uvedeno, povinny zvážit dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. K tomu soud dodává, že správní orgány obou stupňů se namítaným dopadem rozhodnutí zabývaly ve svých rozhodnutích rozsáhle a dostatečně. Prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí uvedl, že manželka žalobce na území pobývá za účelem sloučení rodiny, kdy nositelem oprávnění k pobytu je žalobce. Žadatel si tudíž musel být vědom toho, že ztráta jeho pobytového oprávnění povede k ohrožení pobytu jeho manželky. V domovském státě žijí 4 děti žalobce, oba jeho rodiče a jeden sourozenec. Z cestovních dokladů žalobce vyplývá, že žalobce s domovským státem udržuje kontakt. Rodinný život žadatel může naplňovat v domovském státě. Vztah k domovskému státu nebyl narušen vzhledem k věku žalobce a době strávené na území a žalobcově návratu do vlasti nic nebrání. Žalobce může území navštěvovat na základě krátkodobých víz. Rozhodnutí je v souladu s veřejným zájmem, kterým je pobyt na území jen těch cizinců, kteří neobcházejí právní předpisy na ochranu pracovního trhu. Žalobce může pracovat v domovském státu, je v produktivním věku a v domovské zemi má i rodinné zázemí. Žalovaná toto posouzení v napadeném rozhodnutí aprobevovala a dodala, že žalobce se za celou dobu pobytu nenaučil česky a při své výpovědi výslovně uvedl, že mu nic ve vycestování nebrání. Žalovaná shrnula, že veřejný zájem na zamítnutí žádosti žalobce převyšuje soukromý zájem žalobce na podnikání na území.
35. Prvoinstanční správní orgán i žalovaná se dle názoru soudu dopadem rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života dostatečně zabývaly, přičemž vycházely i z informací sdělených žalobcem v rámci jeho výslechů. V rozhodnutích mimo jiné zhodnotily délku pobytu žalobce na území ČR, věk žalobce, zaměřily se na jeho rodinné poměry, zabývaly se i jeho vazbami k ČR a uvedly, že mimo manželky nemá na území jiné rodinné příslušníky. Žalovaná poukázala i na možnost dalšího pobytu žalobce na území ČR formou jiného pobytového oprávnění. Úvahy správních orgánů jsou logické a srozumitelné, proto je soud aprobejuje. Námitky žalobce míří obsahově do zásahu do ekonomického života žalobce, avšak tento zásah nedosahuje takové intenzity, která by přesahovala veřejný zájem, když žalobci nebyla prodloužena žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání z důvodu porušování právních předpisů ČR. V případě žalobcovy podnikatelské činnosti mu nic nebrání nadále podnikat rovněž v zemi původu. Pokud jde o poslední odstavec čl. IV žaloby, pak soud zcela souhlasí s vypořádáním této námitky, kterou žalobce doslovně uvedl i v odvolacím řízení tak, jak to učinila žalovaná na str. 9 a 10 napadeného rozhodnutí.
36. Žalobu soud z výše uvedených důvodů shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

37. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaná se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdala.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 10. října 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.

předseda senátu